

I de sidste 150 år har vi brugt en meget stor del af vores politiske energi til at værne om den personlige frihed og til at give flere mennesker ret til at være sig selv, ret til at være frie. Således også de psykisk syge. I forbindelse med Kanslergadeforliget i 1933 blev der givet nogle nye rettigheder til de psykisk syge. Det samme har været tilfældet helt op imod vor egen tid. Så for det demokratiske samfund har det været vigtigt hele tiden at give de psykisk syge bedre muligheder.

Nu er vi bare på vej til at gøre noget andet. Det, vi oplever i øjeblikket, er et tilbageskridt i forhold til den demokratiske udvikling, der har været i gang. Vi ændrer fundamentalt retstilstanden.

Tidligere har det været sådan, at man kun kunne bryde ind i et menneskes hjem, hvis der var tale om et menneske, der var kriminelt, og der lå en dommerkendelse; hvis der var tale om et menneske, som ikke var ved sine fulde fem; eller hvis der var tale om et menneske, som en læge havde erklæret for sindssyg.

Nu kommer der så en ny tilstand. I det øjeblik, hvor man ikke har taget sin medicin eller/og har været tvangsindlagt tre gange inden for de sidste 3 år, skal politiet have mulighed for at trænge ind i ens hjem. Det er altså en fundamentalt ny retstilstand.

Sagen er, at det kunne man måske godt støtte, hvis det var sådan, at der lå et klart empirisk bevis for, at det ville være klogt at gøre det. Men problemet er, vil jeg sige til sundhedsministeren, at det gør der ikke, og det er også det, flere ordførere har været inde på.

De pårørende f.eks., som vi alle sammen får breve fra, vil ikke få løst deres problemer, fordi de fleste pårørendes store problem er, at deres syge familiemedlem ikke er tilstrækkelig sygt til, at vedkommende kan tvangsindlægges. Det kunne man jo se på. Er vi nødt til at gøre de regler mere fleksible, når det drejer sig om tvangsindlæggelse? Det ville hjælpe, sandsynligvis.

Det andet er, at vi alle sammen er bekymrede over, at der er mange psykisk syge, som er kriminelle. Vil det her lovforslag bidrage til, at der bliver færre kriminelle psykisk syge? Nej, det vil det sandsynligvis ikke.

MANDAT har lavet en undersøgelse, der viser, at for hver gang, vi tvangsmedicinerer ca. 230 mennesker, kan vi muligvis redde ét menneske fra at blive kriminelt. Og det skal så vejes op imod den konsekvens, lovforslaget får for retstilstanden.

Det er baggrunden for, at jeg gerne endnu en gang vil appellere til sundhedsministeren – tak for vand, og tak for den venlige tone, den må man jo glæde sig over i disse tider – om, at lovforslaget bliver splittet op, så vi kan få lov til at stemme for alt det, vi faktisk synes er rigtig godt i det.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Er der flere, der ønsker ordet? Ja, ministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Lad os så fastholde den gode tone. Det tror jeg måske bedst vi gør, ved at jeg ikke kommenterer det sidste indlæg for hårdt.

For jeg må sige, at jeg egentlig ikke helt forstår det, når man nu lufter den tanke, at et alternativ, der måske var mere virkningsfuldt, var at se på, om de generelle regler omkring tvangsindlæggelse kunne gøres mere fleksible. Det, der er problemet, er, at pårørende føler, at deres syge pårørende ikke kan tvangsindlægges, fordi de ikke er syge nok til at udløse en tvangsindlæggelse; lad os kigge på dét i stedet for, siger fru Elisabeth Gerner Nielsen. Jeg må sige, at så forstår jeg ingenting.

Vi vil indføre et meget målrettet, virksomt instrument over for en gruppe af patienter, som gentagne gange har opfyldt lovens bestemmelser for tvangsindlæggelse; som gentagne gange er blevet udskrevet på en velkoordineret måde, fordi forudsætningen er, at der skal være udskrivningsaftaler og koordinationsaftaler; som er velmedicinerede, og hvor vi så for at sikre, at de ikke går ned i en sort spiral, kan følge, at de tager deres medicin.

Hvis vi nu som et alternativ til det skulle se på, om det ikke bare generelt skulle være lettere at tvangsindlægge folk, må jeg sige, at så forstår jeg ikke den her optagethed af retssikkerhedsgarantier.

Men dem synes jeg at vi skal værne om, og det gør vi ved at sige: Der er nogle patienter, som gang på gang på gang opfylder alle betingelser, sygdomsmæssigt, lovgivningsmæssigt og retssikkerhedsmæssigt, for at blive tvangsindlagt, og hvor vi ved – fordi vi kan se på de historiske forløb, at det før er gået galt – at hvis ikke de følger deres behandlingsplan, så kommer det med usvigelig sikkerhed til at ske igen og igen og igen. Der er det mindre i det mere at